

Ecce, dies veniunt, dicit dominus, et suscitabo David germen iustum

(kázání na 1. neděli adventní, S 87)

Tahle slova řekl Jeremiáš: Hle přicházejí dny, říká Pán, a vzbudím spravedlivý výhonek Davidův.

Šalamoun říká: Dobrý posel zdaleka je jako chladná voda pro žíznivou duši.

Pro kletbu hříchu je člověk daleko od Boha. Proto jsou pro něj nebesa vzdálenou zemí, a ten posel byl z nebe. Svatý Augustin říká o sobě, že se nalézal, když ještě nebyl obrácený, daleko od Boha, v cizí zemi nesvobody a [byl] nepodoben Bohu.

Je žalostné, že je člověk zbaven toho, bez čeho nemůže být blažený. Vezměme si ty nejvyšší bytosti, které Bůh stvořil z božského světla, v němž přebývají - neboť nakolik cokoli existuje v božském světle, natolik je to šťastno a blaženo; kdyby však [taková] byla boží vůle a kdyby dopustil, aby byly z tohoto božského světla vyňaty a byly uvedeny do duše, neměly by již v sobě žádné rozkoše ani blaženosti, ale zděsily by se toho.

Ale ještě žalostnější je, že je člověk bez toho, bez čeho nemůže obstát ve svém bytí.

Nejžalostnější je pak, že je bez Toho, jenž je jeho věčnou blažeností.

Proto bylo dobrou zprávou, když prorok pravil: Hle, přijdou dny, praví Pán, a vzbudím spravedlivý kořen Davidův. Když totiž dávní otcové poznali onu bídu, v níž byli, toužebně volali k nebi a jsouce vytrženi k Bohu ve svém duchu vyčetli z božské moudrosti, že se zrodí Bůh.

Proto ta radostná zpráva byla jako voda pro žíznovou duši. Je totiž pravda, že Bůh dává své království dobrému srdci za doušek chladné vody, a s tím se spokojí. Ale já to přenesu na svoji duši: Kdo ve věčné lásce obětuje nějakou dobrou myšlenku, v tom se zrodí Bůh a setrvá v něm.

Proto se člověk nemusí bát ďábla, ani světa, ani svého vlastního těla, a ani našeho Pána Boha. Neboť svatý Pavel říká, že Syn, jenž je Otcovou moudrostí, je nám dán za přímlyvce, a ten se bude přimlouvav jistou řečí za naši bláhevost a naše přečiny. A svatý Pavel také říká, že nám byl dán jako přední bojovník, aby nám vybojoval vítězství v naší nouzi. My budeme naléhat a nebeský Otec může naši modlitbu přijmout nebo nemusí. Kdyby tedy s námi chtěl Otec bojovat, nic by nezmoohl, poněvadž tutěž moc a moudrost, jakou má Otec, má Syn - jemu rovnou; a ten nám byl dokonale dán za bojovníka a tak draze si nás získal, že už nás nechce ztratit. A Otec mu [to] nemůže odepřít, poněvadž je jeho moudrostí, a nemůže proti němu bojovat, neboť je jeho silou. Proto se člověk nemusí bát Boha, ale může zmužile předstoupit před Boha se vším, co má.

Když byl člověk vypuzen z ráje, vsadil před ráj Bůh trojí stráž. Jednou je andělská přirozenost, druhou ohnivý meč a třetí jeho dvojsečnost.

Andělská přirozenost znamená čistotu. Když přišel na zem Boží Syn, jenž je čiré zrcadlo bez jakékoli poskvrny, prolomil první stráž a do lidské přirozenosti na zemi vnesl nevinnost a čistotu. Šalamoun totiž říká o Kristu, že je čirým zrcadlem bez poskvrny.

Ohnivý meč znamená horoucí božskou lásku, bez níž nemůže člověk přijít do nebeského království. A tu také s sebou přinesl Kristus, a tak prolomil druhou stráž, ježto touto láskou miloval člověka ještě než byl stvořen. *Et in caritate perpetua dilexi te*, říká Jeremiáš: věčnou láskou si tě Bůh zamiloval.

A třetí stráž byl ostrý meč, čili lidská ubohost. A tu na sebe vzal náš Pán v nejvyšší míře, jak to říká Izaiáš: *vere languores nostros tulit*, vpravdě ponese naše bolesti.

Proto přišel na zemi, aby na sebe vzal hříchy lidí, aby je smazal a člověka zachránil. A teď je nebeské království otevřené, a není před ním žádná stráž, a proto může člověk srdnatě předstoupit před Boha.

A ještě jednoho bychom si měli všimnout, totiž, že říká: Vzbudím Davidovi símě čili plod.

To dokazuje to, že anděl se v jednu hodinu dotkl vody, a ta pak získala tak velikou sílu, že uzdarvovala lidi od všech nemocí.

Ale mnohem více je, když se boží Syn dotkl lidské přirozenosti v těle naší Paní. Tím byla zachráněna celá lidská přirozenost.

A ještě větší blaženost je to, že se Pán svou vlastní přirozeností dotkl vod Jordánu, když byl pokřtěn. Tím udělil sílu všem vodám, takže když je člověk pokřtěn, je očištěn ode všech svých hříchů a stává se božím dítětem.

A ta největší blaženost je v tom, že se Bůh zrodil a zjevil v duši v duchovním spojení. Tím se stává duše blaženější nežli tělo našeho Pána Ježíše Krista [, kdyby bylo] bez jeho duše a bez jeho božství, ježto každá blažená duše je vznešenější nežli smrtelné tělo našeho Pána Ježíše Krista.

Vnitřní zrod Boha v duši uskutečňuje a naplňuje její blaženost a prospívá jí více, nežli když se byl náš Pán v těle Marie Panny dotkl vody. A cokoli by Bůh způsobil a učinil skrze člověka, by mu ani za mák nepomohlo, kdyby nebyl s Bohem sjednocen duchovním spojením, [totiž v tom,] když se Bůh rodí v duši a duše se rodí v Bohu; tak totiž Bůh vykonal veškeré své dílo.

Staň se nám tak, Bůh pomoz. Amen